

store Biindtægterne ere. Det kan være, den højtærede Minister har Ret, men jeg vil dog ikke dermed anerkende, at, naar Staten skal fastsætte Lønninger for sine Funktionærer, skal Basis derfor være, hvilke Biindtægter de kunne have, thi Biindtægterne ere dog virkelig kun løse Indtægter, og Postbudene anføre jo, at Biindtægterne tabe sig Aar for Aar ved den Forøgelse af Transportmidlerne ude paa Landet, som stadig finder Sted.

Jeg takker den højtærede Indenrigsminister, fordi han vilde undersøge Landpostbudenes øvrige Klager og Ansøgninger. Jeg haaber, at disse Undersøgelser maa føre til en Imødekommen af Landpostbudenes øvrige Krav i alt Fald i en ret stor Udstrækning. Ogsaa for de københavnske Postbudes Vedkommende foregaar der jo Undersøgelser, som forhaabentlig ville føre til, at der maa finde en yderligere Forbedring Sted end den, som er foreslaaet ved det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg har altsaa haft Ret i den Betragtning, at man ved den her foreslaaede Forbedring er gaaet ud fra de gamle Regler, altsaa fra den almindelige talmæssige Forøgelse af Postsagerne; men at dette i Virkeligheden ikke er tilstrækkeligt, ligger jo deri, hvad den højtærede Minister ogsaa anerkender, at ogsaa den forøgede Masse Tryksager, der skulle ombæres, nødvendiggør en Forøgelse af Postbudenes Antal, og at man er i Stand til at skaffe statistiske Oplysninger til Veje om, i hvor stor Udstrækning der bør tages Hensyn til denne Forøgelse. Jeg vil ønske, at den højtærede Ministers Undersøgelse ikke vil vare altfor længe. De københavnske Ejendomme med 5—6 Etager ere drøje for Postbudene at trave omkring i, og skulle de bære den forøgede Vægt af Postsager, som hidrøre fra, at man har sat Forretningsfolk i Stand til billigere at benytte Postvæsenet til Omdeling af deres Reklamer og Tryksager, end de tidligere kunde have private Bude for, tror jeg, det haster ret stærkt med at faa en saadan Forbedring indført. Hvad selve Vægten af de Sager, der skulle ombæres, angaar, da mener jeg i Realiteten at have haft Ret i den Fremstilling, jeg gav, ihvorvel nogle af Udtrykkene maaske ikke vare ganske korrekte. Sagen er jo den, at de almindelige, skrevne Breve, som kunne omsendes for 5 Øre, ere i Almindelighed kun lidet vægtige og holde gerne den almindelige Brevvægt. Ogsaa i den Henseende er der jo sket en Forøgelse, men ikke nogen stærk Forøgelse af Vægten.

Det, der har frembragt den store Forøgelse i saa Henseende, er de 2-Øres Frimærker. Det er dem, der have medført den store Masse Postsager og de tunge Postsager. Jeg haaber nu, at den højtærede Ministers Overvejelser og Undersøgelser snart maa være tilendebragte, saa at der kan ske en virkelig, paa Basis af de faktisk tilstedeværende Forhold hvilende Forbedring af de københavnske Postbudes Stilling.

Jeg skal derefter gøre nogle korte Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister. Han svarede paa de Klager, jeg fremførte, med, at der foreligger jo en Dom, og ved den maa det have sit Forblivende; derved mener den højtærede Minister, der ikke tør noget at gøre. Men hvad ligger der nu i dette Svar fra den højtærede Ministers Side? Der ligger deri, at naar man ikke er i Stand til til Punkt og Prikke at bevise alt, hvad der har været skrevet i et Blad, ja, saa skal alt, hvad der er blevet fremsat, omstødes og ikke have mindste Spor af Værdi, selv om der under Proceduren haandgribeligt bevises en stor Mængde af de Ting, som have været fremsatte i Bladet, og selv om det forholder sig saaledes som i dette Tilfælde, at Sagen er bleven anlagt paa et Tidspunkt, da Soldaterne forlængst vare hjemsendte, og det var uhyre vanskeligt at faa fat paa nogle af dem. Havde den højtærede Minister i Stedet for at lade Sag anlægge selv sørget for at foretage Undersøgelsen, medens Soldaterne vare inde, kunde han ganske sikkert have faaet adskilligt mere konstateret, end der er blevet konstateret under denne Sag. Hvad jeg fremhævede, da jeg første Gang havde Ordet, er, at det ikke er selve Dommen, det kommer an paa; den er, som jeg ogsaa før sagde, sat paa Skruer. Der staar i Dommen, at jeg ikke har bevist Rigtigheden af de Sigtelser, jeg er fremkommen med. Nej, efter de Forhold, jeg har haft at arbejde under, har jeg ikke kunnet bevise alle Sigtelserne, men en stor Del af dem er bleven bevist. Og naar det saa siges, at Sagens Oplysninger have meget mere end fuldstændig afkræftet Fremstillingen, snarere bestyrket Løjtnantens Anbringende om ikke at have handlet reglementsstridigt, saa siger jeg om disse Udtryk, at de betyde i mine Øjne intet, thi „meget mere end ingen Ting“, hvor meget er det? Jeg forstaaar overhovedet ikke, at en saadan Dom kan faa nogen videre Betydning. Den højtærede Minister siger, at Premierløjtnanten ved